

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 561/2024-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Lubomírom Müllerom, euroadvokátom, Symfonická 9, Praha, Česká republika, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B1-11C/33/2021 (konanie pôvodne vedené Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 11C/33/2021) takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 12. septembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 2 Listiny základných ľudských práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Mestského súdu Bratislava IV (ďalej len „mestský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. B1-4C/33/2021 (ďalej len „napadnuté konanie“), ktoré bolo pôvodne vedené Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 4C/33/2021. Tiež navrhuje prikázať mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov, priznať sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie v sume 800 eur a náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Obsahom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že mestský súd v napadnutom konaní vec neprejednal ani nerozhodol o žalobe, ktorú podal 16. júna 2021 na Okresnom súde Bratislava I (na konanie príslušný do 31. mája 2023) proti žalovanej Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (predmet konania nie je sťažovateľom bližšie špecifikovaný). Napadnuté konanie trvá tri a štvrt' roka, ide o jednoduchú vec, v ktorej je skutková

podstata nesporná a potrebné je len právne posúdenie veci, pričom v obsahovo zhodnej veci (sp. zn. 19C/7/2021) to už konajúci súd urobil. Sťažovateľ uvádza, že 16. augusta 2024 zaslal predsedníčke mestského súdu sťažnosť na prietahy v súdnom konaní, ktorá bola oznámením mestského súdu sp. zn. Sprv 405/24 z 28. augusta vyhodnotená ako dôvodná. Poukazuje na to, že posledným procesným úkonom súdu v jeho veci bolo doručenie dodatočného vyjadrenia žalobcu z 13. augusta 2024 žalovanej. V závere ústavnej sťažnosti sťažovateľ uvádza, že napadnuté konanie má pre neho zvýšený význam, keďže sa v ňom od žalovanej domáha odškodnenia za nezákonnú perzekúciu svojho otca počas minulého režimu. Zdôrazňuje, že odsúdenie jeho otca malo nepriaznivý vplyv aj na neho, keďže vyrastal ako „syn kriminálnika“.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v napadnutom konaní postupom mestského súdu.

4. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že popri uvedení petitu je ďalšou povinnosťou sťažovateľa, aby svoju ústavnú sťažnosť náležite odôvodnil, t. j. aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nedostatok odôvodnenia sťažnosti vyvoláva významné procesné dôsledky (I. ÚS 173/2022).

5. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého orgánu verejnej moci nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 280/2020). Pre posúdenie prípadných prietahov v konaní orgánu verejnej moci sa preto o to viac vyžaduje náležité odôvodnenie ústavnej sťažnosti a aspoň čiastočný chronologický opis skutkového stavu či uvedenie konkrétnych skutočností umožňujúcich reálne posúdenie ich negatívneho materiálneho dopadu na osobu sťažovateľa a jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (I. ÚS 266/2021, ZNaU 88/2021).

6. Sťažovateľ musí vysvetliť, v čom vidí porušenie základného práva alebo slobody, ktoré boli podľa jeho názoru konkretizovaným zásahom orgánu verejnej moci porušené. Takto formulovaná požiadavka odzrkadľuje potrebu dôsledného odlíšenia úlohy ústavného súdu od úloh iných orgánov verejnej moci (predovšetkým všeobecných súdov). Kým totiž všeobecné súdy prioritne chránia subjektívne práva fyzických osôb a právnických osôb plynúce zo zákonných, prípadne od zákona odvodených právnych predpisov, *vice versa* ústavný súd je v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy povolaný na ochranu tých subjektívnych práv, ktoré sú ako základné práva a slobody zakotvené v ústave alebo v kvalifikovaných medzinárodných zmluvách. Je nevyhnutné, aby odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovalo vysvetlenie ústavných požiadaviek, s ktorými namietaný postup orgánu verejnej moci kolидуje, a pritom musí byť preukázané, do akej miery rozporovaný

postup štátneho orgánu zasahuje do označených práv sťažovateľa (m. m. rozhodnutie Spolkového ústavného súdu Spolkovej republiky Nemecko č. k. 1 BvR 1584/10 z 24. 8. 2010, odsek 3; rozhodnutie Spolkového ústavného súdu Spolkovej republiky Nemecko sp. zn. 1 BvR 2214/19 z 10. 12. 2019, odsek 13) (I. ÚS 708/2022).

7. Vzhľadom na obsah sťažovateľom predloženej ústavnej sťažnosti ústavný súd musí konštatovať, že ním predložená „argumentácia“ je založená len na značne strohom a všeobecnom konštatovaní, že v napadnutom konaní došlo k vzniku prierahov, no bez uvedenia konkrétnych skutočností umožňujúcich reálne posúdenie ich negatívneho materiálneho dopadu na sťažovateľa a jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov. Sťažovateľ (zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, pozn.) v ústavnej sťažnosti ani len prípadné obdobia nečinnosti v napadnutom konaní nijako nekonkretizoval (tiež nedefinoval, v čom mala spočívať alebo ako sa prejavila pomalosť, prípadne nesústredenosť alebo nehospodárnosť napadnutého konania, pozn.). Z obsahu ústavnej sťažnosti ani z jej príloh teda nie je zrejmé, akým presne špecifikovaným postupom mestského súdu v napadnutom konaní mali byť porušené sťažovateľom namietané práva.

8. Ústavný súd v prípade sťažovateľa nepristúpil k výzve na odstránenie zisteného nedostatku ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pretože zistený rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z ústavnej sťažnosti sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z publikovanej judikatúry jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom ustanovených náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010, I. ÚS 280/2020). Ústavný súd poukazuje aj na skutočnosť, že sťažovateľ je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom a prípadná výzva na odstránenie nedostatku spočívajúceho v absencii náležitého odôvodnenia ústavnej sťažnosti by *de facto* znamenala supľovanie úkonov právnej služby a povinnosti advokáta postupovať s odbornou starostlivosťou [§ 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, pozn.], čo nie je žiadnym spôsobom akceptovateľné (m. m. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010, II. ÚS 660/2016).

9. Vzhľadom na uvedené a v spojení s § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde preto ústavný súd konštatuje nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti sťažovateľa, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nespĺnenie náležitostí ustanovených zákonom.

10. K nedostatku odôvodnenia ústavnej sťažnosti ústavný súd dáva do pozornosti, že už nie raz odmietol z rovnakého dôvodu (teda pre nespĺnenie náležitostí ustanovených zákonom v dôsledku absencie ústavnoprávne relevantnej argumentácie, pozn.) ústavnú sťažnosť spísanú a podanú právnym zástupcom sťažovateľa (napríklad vo veciach vedených pod č. k. I. ÚS 173/2022, III. ÚS 7/2022, I. ÚS 708/2022, I. ÚS 272/2023). Právny zástupca sťažovateľa bol v minulosti opakovane zo strany ústavného súdu upozornený na náležitosti ústavnej sťažnosti

(pokiaľ ide o jej odôvodnenie, pozn.) vrátane príslušnej judikatúry, avšak ani v predmetnej veci sťažovateľa sa tým zjavne neriadil.

11. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

12. V závere ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde], a preto nie je vylúčené, aby sťažovateľ podal svoju ústavnú sťažnosť opakovane, avšak po splnení všetkých zákonných podmienok a s uvedením relevantnej skutkovej a právnej argumentácie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2024

Miloš Maďar
predseda senátu